

TEKSTI: JUTTA KOIVULA

KUVAT: MARKO BJÖRS JA HELENA LIUKKOSEN ALBUMIT

Helena jäi eläkkeelle

Helena Liukkonen teki pitkän päivätyön hevosten ja ratsastusurheilun hyväksi, mutta elokuun lopusta asti hän on ollut ansaitulla eläkkeellä. Ikiliikkuja-Helena on nyt innostunut matkusteluun, kuntosaliharjoitteluun ja englannin opintoihin.

Helena on sitä mieltä, että eläkkeellä on ihanaa kun saa tehdä aivan mitä haluaa.

Helena kilpaili nuorempana ahkerasti, tässä jalostusoriilla Nico Vaasan Hubertuksen kilpailuissa 1979.

Helena ja Miraux Kokkolan koulukilpailuissa 1980-luvulla. Helenan paras saavutus koulupuolella on seniorien SM-kilpailujen neljäs tila.

Nuorena Helena halusi eläinlääkäriksi, mutta kun hän ei ensimmäisellä hakukerralla päässyt alaa opiskelemaan, hän päätti viettää väli vuoden Ypäjän Hevostalouskoulussa. Hammaslääketieteelliseen hän olisi päässyt, mutta se ala ei kiinnostanut Helenea riittävästi.

- Kaikki vapaa-ajat kulutin tietysti Ypäjällä hoitamalla sairaita hevosia, hän muistelee nauraen.

Hevostalouskoulun jälkeen Helena, joka on kotoisin Suonenjoelta, lähti töihin Vaasan Hubertuksen tallille.

- Seura oli iso ja minä yritin tehdä parhaan sen eteen. Olin siellä yhteen menoon 16 vuotta töissä. Vuodet menivät kuin vyörymällä.

Helena kouluttautui työn ohessa myös ratsastuksenopettajaksi. Silloin kurssit pidettiin Ypäjällä, mutta olot olivat kovin erilaiset kuin nykyään.

- Matkustin Ypäjän asemalle junalla hevoseni kanssa ja ratsastin sieltä opistolle. Joku tuli auton kanssa hakemaan tavaroita, Helena muistaa.

- Kurssien yhteydessä pääsin myös vähän kilpailemaan ja kerran minut pakotettiin mukaan kouluratsastuksen Suomen mestaruuskilpailuihin, joissa tulin neljänneksi lainaratsu Biolettin kanssa.

Helena sanoo, että olisi halunnut aikanaan kilpailla enemmänkin.

- Lähinnä olen kisannut koulua ja hypännyt pienempiä luokkia 110 cm:iin asti. 17 aluemes-taruusmitalia sentään löytyy, hän laskee.

Oman tallin pitäjäksi

Helena jättäytyi pois Hubertukselta, kun lapset Pekka ja Satu syntyivät 1,5 vuoden välein.

- Halusin olla mahdollisimman paljon lasten kanssa, ja se onnistui paremmin, kun otin kotitalliin yksityishevosiä hoitoon. Lisäksi pidin tietysti valmennuksia ympäri maakuntaa, yhteen aikaan ajoin vossikkaa ja meillä oli joskus myös poneja talutusratsastuksessa huvipuistossa.

- Vossikalla ajaminen oli kyllä hienoa, Helena muistelee.

- Minulla oli niin upea hevonen siihen työhön, että työ oli pelkkää huvia.

Helena keskittyi yksityistallin pitoon peräti 23 vuodeksi. Muutama vuosi sitten hänen miehensä kuoli ja jokin aika sen jälkeen Vaasan Hubertus pyysi Helenea takaisin tallinpitäjäksi.

- Suostuin, mutta sanoin tulevani vain lyhyeksi aikaa, sillä eläkkeelle jääminen oli jo mielessä. Hubertuksen tallien henki oli mennyt

”Suostuin vain lyhyeksi aikaa takaisin Hubertukselle”

Helena kertoo, että vossikkakuskina toimiminen oli hienoa. "Minulla oli niin upea hevonen siihen, että sen kanssa työ tuntui ihan lomailulta."

Nyt yritän käydä enemmän katsomassa kansainvälisiä tapahtumia, kertoo Helena, joka seurasi joulukuun alussa tiiviisti Globenin kilpailuja Tukholmassa.

huonoksi ja heti alkuun piti luoda kunnolliset pelisäännöt siitä, miten tallilla toimitaan, jotta kaikki voivat hyvin. Olin siellä kolme vuotta ja mielestäni toiminta kehittyi mukavaan suuntaan.

- Sen kyllä huomasi, että asiat olivat muuttuneet sillä aikaa kun olin ollut pois ratsastuskouluympyröistä, Helena kertoo.

- Lapset ovat nykyisin paljon arempia kuin ennen. Vanhemmat usein seisovat maneesin laidalla pelkäämässä ja mitään ei saisi sattua. Ennen pidettiin asiaan kuuluvana sitä, että hevosen selästä joskus putoaa, mutta nykyisin se tuntuu olevan kauhistus. Minulle tuli vähitellen sellainen olo, että jätän opettamisen ihan mielelläni nuoremmille.

- Samoin joillakin uusilla hevosenomistajilla on vaikea muistaa, että hevosen kanssa toimimessa pitää olla valmis oppimaan. Hevosmiestaitoa saa vain silloin, jos ottaa sitä vastaan.

Valmenta kaipaa tavoitellisuutta

Helena on edelleen joitakin valmennettavia, lähinnä esteratsastajia.

- Se ei ole niin hirveän innostavaa. Paljon on ratsastajia, jotka käyvät tunnilla kerran ja ajattelevat sitten oppineensa niin paljon että pärjäävät jonkin aikaa itseksensä. Muutaman kuukau-

den päästä ollaan sitten taas alkupisteessä tai sen alapuolella, kun he seuraavan kerran huomaavat tarvitsevänsä opetusta.

- Sellainen toiminta ei oikein inspiroi valmentajaa, Helena myöntää.

- Minä ainakin rakastan sitä, että on tavoitteita ja että työskennellään niiden eteen.

- Ratsastusurheilu on kehittynyt valtavasti tänä aikana kun olen ollut mukana. Se asia, josta olen kuitenkin huolissani, on koulutuomaritoiminta. Aivan liian usein pikkukilpailuissa on käsittelemättömän isoja heittoja pisteissä ja arvostelun painopisteissä. Sellainen sekoittaa ratsastajaa, eikä hän välttämättä osaa poimia kriittisistä oikeista asioita.

Helena valittiin syksyllä Pohjanmaan aluejatoon.

- Puhuivat minut ympäri, enkä onnistunut sanomaan ei, Helena hymähtää.

- Toisaalta kyllä minä olen mielelläni mukana tekemässä asioita.

Eläkkeelle

Elokuun lopussa Helena luovutti paikan uusille yrittäjille, Nils Stenforsille ja Virpi Paloselle.

Helena luovutti syksyllä myös oman kotitalinsa pidon uusille ihmisille. Hän muutti vuoden vaihteessa vuokra-asuntoon, koska ei ole vielä päättänyt, mihin haluaa asettua.

- En ole päivääkään katunut uranvalintaani, mutta nyt nautin vapaudestani. Ei ole yhtään itsestään selvää, että jäisin edes Vaasaan. An-

”Minä rakastan sitä, että on tavoitteita ja että työskennellään niiden eteen”

nan itselleni aikaa ja katson mihin tie vie, Helena pohtii.

Helena sanoo suoraan, että tallinpittoa ei ole ikävä.

- On ihana, että 44 työvuoden jälkeen nyt saan nukkua aamuisin eikä tarvitse kotona miettiä, koska joku jo soittaa tallilta ja kysyy neuvoa johonkin ongelmaan.

- Tallinpitäjän vastuu on valtava ja minä olen aina ottanut vastuuasiat tosissani. Ei voi tehdä niin, että lähtee pois ja sanoo, että hoitakaa hevoset listan mukaan, vaan on tehtävä itse, että asiat tulevat varmasti tehdyiksi.

- Nyt kun saan mennä ja tulla kuten itse haluan, niin elän taatusti elämäni parasta aikaa! Olen aina halunnut matkustella, mutta aikaisemmin siihen ei ole oikein ollut mahdollisuutta.

Satu menestyy Ruotsissa

Helenan lapsista Pekka ei ole koskaan ollut kiinnostunut hevosista, mutta Satu tunnetaan me-

nestyvänä esteratsastajana, joka on asettunut Etelä-Ruotsiin Kristianstadin lähelle.

- Sadulla menee hyvin. Ruotsissa on paljon hyviä ratsastajia, mutta hän on saanut mukavasti hevosia ratsastettavakseen ja kilpailee ahkerasti koko ajan.

- Näen Sadussa paljon itseäni. Ehkä hänkin joskus 40 vuoden päästä huomaa, että elämässä voi päästä helpommallakin, Helena nauraa.

- Satu on ollut pienestä pitäen hyvin itsenäinen. Hän oli alaikäisenä yksin Irlannissa töissä ja pärjäsi hienosti. Ylioppilaaksi kirjoitettuaan hän meni Lillqvistin tallille töihin eikä malttanut tulla sieltä edes omiin ylioppilajuhluihinsa, Helena pudistaa päätään hymyillen.

Satu lähti muutama vuosi sitten Ruotsiin. Ensin hän oli töissä Royne Zettermanin myyntitalilla, mutta perusti sitten oman tallin. Hän kouluttaa, kilpailuttaa ja myy hevosia.

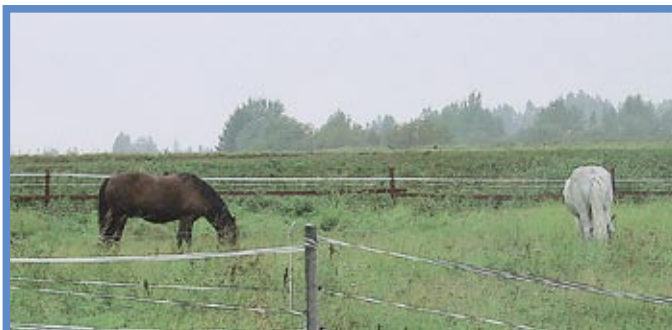
- Käyn mahdollisimman usein katsomassa Satua ja ihme kyllä, hän joskus kysyy minunkin mielipidettäni siitä, miten jonkun hevosen kanssa voisi toimia. ♦

Pidä keho lämpimänä!

Back on Track®
www.backontrack.fi

P: 0207 429900 Okslammentie 9, 63300 ALAVUS

Leirikesä Pudasjärvellä

Tervetuloa kesäleirille Oulun seudun ammattiopiston Pudasjärven yksikköön. Tarjoamme viihtyisän ja nykyaikaisen talliympäristön, mukavat opetushevoset sekä monipuolisen opetuksen.

Leirijankohdat

- 8.–12.6. Kenttäleiri, 280 euroa
- 15.–17.6. Alkeisleiri, 200 euroa
- 22.–26.6. Yleisleiri, 280 euroa
- 29.6.–3.7. Kenttäleiri, 280 euroa
- 6.–11.7. Sennuleiri, 280 euroa
- 13.–18.7. Yleisleiri, 280 euroa

Lisätietoa ja ilmoittautumiset

Lisätietoa ja ilmoittautumiset Heli Väntsi, p. 040 353 9624 tai heli.vantsi@gmail.com. Lue lisää www.osao.fi/pudasjarvi.

OULUN SEUDUN
AMMATTIOPISTO
Pudasjärven yksikkö